

Jeg ser det store pilgrimstog

Jeg ser det store pilgrimstog
hen over jorden bølge,
en skare under mørkets åg
i broget flok og følge,
og lyden af dens tunge gang
er håbløshedens stemmer,
en tusindtonet mumlesang
fra mørkets dystre gemmer.

*Vi vandrer i den dunkle nat
og famler halvt i blinde,
vi be'r til nattehimlen, at
vi morgenlys må finde!*

Med ét den store pilgrimsflok
forstummer i sin mumlen,
et omrids af en klippeblok,
et uvejrs dybe rumlen –
de mødes i et lynnedslag,
der flækker klippeblokken
og i et glimt gør nat til dag
og vækker pilgrimsflokken!

Den hele skare standser brat
og lytter ganske stille –
da høres i den mørke nat
en himmelharpe spille,
dens lyse toner tænder håb,
jeg hører nogle græde,
mens andre gennem høje råb
får luft for deres glæde!

*O, lad den lyse himmelklang,
vi hører i det fjerne,
os lede med sin søde sang,
du høje himmelstjerne!*

Og stjernen leder skaren an
i lyse harmonier,
fra pilgrimsflokken hører man,
at nye toner stiger,
de brudte stemmers tusindflor,
de mange spredte dele,
nu samles til et pilgrimskor,
der klinger som et hele.

*Vi takker dig, o stjerne klar,
for sangen, du os sender,
en ledetone nu vi har,
der lys i mørket tænder!*

Og se! – i horisontens rand
en rødme er at skue,
de første gløder af en brand,
der snart i øst skal lue,
og skæret fra det spæde lys
i skarens øjne skinner
og sender frydefulde gys
igennem dem, det finder!

*Vi ser en morgendæmring, dér
hvor natten dagen føder,
er målet for vor pilgrimsfærd,
hvor himlen jorden møder.*

*Vi lader sangen klinge ud
fra stemmerne genfødte
med tak til dig, du lysets Gud,
som os i mørket mødte!*

Poul Michael von Bülow 2022